

بررسی اهمیت روز نهم ربیع الاول در شروع ولایت امام زمان ﷺ ووظایف شیعیان در این رابطه

باتو در عهدیم تا صبح ظهور

سرمقاله

🔗 > نهم ربیع، یک حادثه تاریخی در امتداد هجدهم ذی حجه است. همان گونه که غدیر، روز بیعت با ولایت علوی است، نهم ربیع نیز روز بیعت با ولایت مهدوی است. هر دو حادثه، نقطه عطف تاریخ بشر و از مقاطع تعیین کننده تاریخ اسلام هستند؛ چرا که خط حکومت اسلام و نظام اسلامی را نشان می دهند. علاوه بر اینکه عید نیمه شعبان و سالروز ولادت امام زمان ﷺ از اهمیت بالایی برخوردار است اما عظمت روز نهم ربیع را باید در تراز عظمت روز غدیر دانست. اکنون این سؤال پیش می آید که چرا روز نهم ربیع و به امامت رسیدن امام زمان ﷺ در امتداد و تراز روز غدیر است؟ پاسخ این سؤال را باید در یک کلمه بنیادی جست وجو کرد: «بیعت».

در حقیقت، در چنین روزی ما با امام زمان ﷺ بیعت می کنیم. همان گونه که در زیارت جامعه کبیره می خوانیم: «تَوَلَّيْتُ أَخْرَجْتُ مِمَّا تَوَلَّيْتُ بِهِ أَوْلَكُم»؛ ولایت آخرین شما را پذیرفتم، همان طور که ولایت اولین شما را پذیرفتم. در یکی از سال ها که نهم دی تقریباً با نهم ربیع همزمان شده بود، فعالان فرهنگی مردمی شعاری زیبا و پرمعنا را انتخاب کرده بودند: «(نه دی، نه ربیع، روز بیعت با ولی)»؛ چرا که مردم در نهم دی با قیام علیه فتنه گرانی که نظام را تا لبه پرتگاه برده بودند، با ولی جامعه بیعت کردند، همان گونه که با ولی خود، امام زمان ﷺ، بیعت کرده بودند. انتخاب این شعار از جانب مردم نشان از پس زمینه ذهنی جامعه از ماهیت نهم ربیع دارد.

علاوه بر بیعت مردم با ولی الهی، رهبران نظام اسلامی نیز در طول رهبری خود همیشه بر بیعت و عهد و پیمان خود با امام زمان ﷺ تکیه داشتند. سیره و سخنان امام خمینی ﷺ، استغاثه ها و تشریف های رهبر شهید انقلاب به مسجد مقدس جمکران، گویای این بیعت است.

همین نکته درباره آیت الله سید مجتبی خامنه ای، رهبر انقلاب اسلامی، نیز وجود دارد. با نگاه اجمالی به بیش از ۳۰ پیامی که ایشان صادر کرده اند (غیر از احکام انتصابات)، یک عبارت زیبا در پیام ها می درخشد: «سرورمان

عَجَلُ اللَّهِ تَعَالَى فرجه الشریف».

این عبارت تقریباً در تمام پیام های ایشان (بیش از ۳۰ بار) ذکر شده است. وجود این عبارت زیبا که همراه با توجه و توسل به امام زمان ﷺ و استغاثه به حضرت است، نشان از بیعت همیشگی ایشان با امام زمان ﷺ دارد.

توجه به این نکته، این حقیقت را روشن می کند که بیعت با ولی جامعه، در حقیقت بیعت با امام زمان ﷺ است. سؤال دیگر اینکه مسلمانان و آزادی خواه جهان در این روز بر سر چه چیزی بیعت می کنند؟ پاسخ این سؤال را نیز باید در یک کلمه جست: «مقاومت».

همان گونه که در سالروز غدیر، خدا را حمد می کنیم که ما را از «متمسکین به ولایت» امیرالمؤمنین ﷺ قرار داده است و مادر این مسیر «ثابت قدم» مانده ایم، در سالروز نهم ربیع نیز باید خدا را شکر کنیم که در مسیر ولایت امام زمان ﷺ مقاومت کرده ایم و بر عهد و پیمان خود با آن حضرت ایستاده ایم. مقاومت بر سر اصول، آرمان ها و خون خواهی. خون خواهی سیدالشهدا ﷺ، حاج قاسم سلیمانی، رهبر شهید انقلاب اسلامی، فرماندهان و مردم شریف، یکی از مهم ترین ارکان این مقاومت است. اساساً خون خواهی، ریشه در بیعت دارد. اگر با امام بیعت کردیم و حاکمیت و ولایت او را پذیرفیم، باید او را در خون خواهی امامان شهیدمان یاری کنیم؛ لذا در زیارت عاشورا ابتدا بیعت می کنیم و می گوئیم: «سَلِّمْ لِمَنْ سَلَّمَكَ وَخَرِّبْ لِمَنْ حَارَبَكَ»؛ سپس از خدا می خواهیم «ما را خون خواه امام شهیدمان قرار دهد».

یکی از نمادهای بارز خون خواهی، در مسجد مقدس جمکران متجلی است. مسجد جمکران با برافراشتن پرچم انتقام، از پیشتازان سردست گرفتن مطالبه خون خواهی بوده است. اولین بار، پس از شهادت مظلومانه حاج قاسم سلیمانی، پرچم سرخ «بالثارات الحسین» به اهتزاز درآمد. این پرچم اکنون نیز بر فراز گنبد مسجد برافراشته است و تازمانی که انتقام سخت از قاتلان و عاملان شهادت رهبر شهید انقلاب و شهدای دیگر گرفته نشود، پایین نخواهد آمد؛ مگر به اذن ولی جامعه.

اهتزاز پرچم خون خواهی دو پیام مهم همراه دارد:

۱. ما تا ابد بر بیعت خودمان با ولی جامعه و امام زمان ﷺ ایستاده ایم.
۲. تا انتقام خون شهیدانمان را از جبهه کفر و نفاق نگیریم، از پای نخواهیم نشست.

قاب

عصر عزّت شیعه

📖 > بیانات حضرت آیت الله العظمی شهید خامنه ای رضوان الله علیه در جلسات روضه ی خصوصی شهادت حضرت امام حسن عسکری علیه السلام در سالهای ۹۶، ۹۷ و ۱۴۰۲ برای نخستین بار منتشر شد. ایشان در بخشی از این سخنرانی می گویند: در زمان حضرت هادی و حضرت عسکری علیهما السلام با آن فشار و با آن تهدید و با این همه دشمنی های گوناگونی که نسبت به این بزرگوار میشد، عدد شیعیان این بزرگوار در بغداد، نه خراسان، از دوران قبل از خودشان چندین برابر بیشتر شد.

#اعتراف رابرت مالی

جوسازی وتو خالی

📖 > آمریکاپس از شکست در عرصه نظامی در برابر ایران، حالا دوباره به تشدید فشار اقتصادی، یعنی همان سیاست، بازگشته است که چند دهه است علیه تهران دنبال می کند و به نتیجه نمی رسد. ترامپ در آغاز جنگ چهل روزه از پیروزی سریع سخن می گفت، اما ناگامی در دستیابی به اهداف نظامی وتداوم بن بست، اکنون واشنگتن را به سمت آنچه (شدیدترین عملیات اقتصادی) علیه ایران می نامد، سوق داده است. رابرت مالی، نماینده پیشین آمریکادر امور ایران، هشدار داده است که این تصور که «اگر فشار اقتصادی جواب نداد، فشار بیشتر حتماً جواب می دهد»، یک مغالطه است. جک رایید، سناتور دموکرات آمریکا، هشدار داده که ایران در برابر فشار شدید سکوت نخواهد کرد و ممکن است واکنش منطقه ای نشان دهد. سفیر سابق آمریکادر اراضی اشغالی نیز تهدیدهای ترامپ را عمدتاً «جوسازی وتو خالی» توصیف کرده وتاکید کرده ایران ابزارهای لازم برای تحمیل هزینه به آمریکا و اقتصاد جهانی را در اختیار دارد. آرنولد برنارد، تحلیلگر فرانسوی، نیز معتقد است اجرای واقعی این تحریم ها علیه چین بسیار دشوار است؛ موضوعی که می تواند مهم ترین حلقه این راهبرد را از کار ببندازد. در نهایت، گزارش سی ان ان نیز موفقیت این جنگ اقتصادی را وابسته به ماه ها یا حتی سال ها فشار مستمر دانسته است. در حقیقت، سیاست جدید دونالد ترامپ علیه ایران، اعتراف به شکست راهبرد نظامی علیه ایران است و این یعنی ترامپ هم به این نتیجه رسیده که در برابر ایران امکان پیروزی وجود ندارد.

روایت رواق دارالذکر

نایب الزیارة ایم هنوز آقا جان

📖 > در صف، صدایش را از پشت سرم می شنیدم. داشت با خواهرش تلفنی حرف می زد. این را از «آبجی» گفتن های وسط جملاتش فهمیدم. موضوع حلالیت گرفتن بود و سفری که بالاخره در روزهای آخر امکانش فراهم شده بود. تماس که با خدا حافظی تمام شد، برگشتم تا ببینم این مسافر خوشبخت اربعین کیست. شب عازم بود و سرظهری آمده بود زیارت خدا حافظی پرسیدم اولین سفر است؟ گفت: «نه. چند باری رفتم قبلاً. اما این بار فرق می کنه. قبلاً می شنیدم که بعضی ها می گن چون حضرت آقا امکان سفر کربلا ندارند، به نیابت از ایشان در مشایه قدم می زنن، با خودم فکر می کردم حیف که آقا نمی دونن چه کسانی از روی عشق وعلاقه نایب الزیارة ایشان هستن.

حالا اما همه چیز عوض شده. او مدم قبل از سفر خودم رو نشونش بدم وبگم دارم میرم کربلا به نیابت از خودش. حالا دیگه مطمئنم که یکی یکی مارومی بینه، حرف هامون رومی شنوه واز دل هامون خبر داره. الان دیگه دونه دونه عاشقا شو می شناسه.» صف به سر رسید. چشمش که به آقا افتاد، سلامش به مرقدو مزار نبود. سلام به آدم زنده ای بوده که انگاری حی وحاضر نشسته روبه روش. چند لحظه همان جا ایستاد؛ انگار تمام حرف هایی را که در راه با خودش مرور کرده بود، حالا در یک سلام کوتاه جمع کرده باشد. آمده بود پیش از رفتن، خودش را به آقا نشان بدهد وحالا دیگر دلش قرص بوده که این سلام، به مقصد رسیده است.

سکینه تاجی»